

gruppe med en eller flere af de øvrige, der har fået tilbud, eller den udpegede operatør. Der er således ikke tale om, at nogen kan påtvinges en bestemt operatør.

Spørgsmål 53:

Ad svaret på spørgsmål 20

»Som argument for at implementere VVM-konsekvensprocedure på offshore-området anfører ministeren endnu en gang, at det er Kommissionens holdning, at dette er nødvendigt. Det bestrides ikke, at Kommissionens holdning er som anført, men denne holdning er imidlertid ikke i overensstemmelse med Rådets direktiv, hvoraf det fremgår, at det er den enkelte medlemsstats suveræne afgørelse, om offshore-projekter skal underkastes VVM-procedure.

Er ministeren ikke enig i denne vurdering?»

Svar:

Efter VVM-direktivet er medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at projekter, der kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en miljømæssig vurdering i overensstemmelse med direktivets bestemmelser (artikel 5-10), inden der gives tilladelse til disses etablering.

Artikel 4 i direktivet definerer de projekter, der er omfattet af direktivet.

Det fremgår bl.a. heraf, at der altid skal udarbejdes miljøkonsekvensvurderinger for projekter opregnet i direktivets bilag 1. For projekter omfattet af direktivets bilag 2, herunder projekter vedrørende udvinding af olie og naturgas, skal miljøkonsekvensvurderingen efter artikel 4, pkt. 2, udarbejdes, »når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter«.

Jeg er på denne baggrund enig med Kommissionen i, at direktivet må forstås således, at en konkret vurdering i de enkelte tilfælde er principielt nødvendig for at beslutte, om projekter, der er omfattet af bilag 2, skal underkastes en VVM-procedure eller ej. Man kan således ikke generelt undtage en type af projekter, da dette ville stride mod de i direktivet forudsatte konkrete vurderinger af de enkelte projekter.

Noget andet er, at artikel 4 i direktivet åbner op for, at medlemsstaterne i en vis udstrækning kan basere ovennævnte vurdering af hvilke projekter, der skal undergives miljøvurde-

ringer, på fastsatte kriterier og/eller grænseværdier.

Jeg har redegjort nærmere herfor i min besvarelse af de af udvalget stillede spørgsmål 20 og 46.

Spørgsmål 63:

»Skal besvarelsen af spørgsmål 38, jf. bilag 8, forstås således, at nye rettighedshavere skal betale rørledningsafgift efter samme vilkår som i dag gælder for DUC – og at den omtalte fælleserklæring ikke senere vil kunne ændres af EU, herunder f.eks. EF-Domstolen?»

Svar:

Jeg kan bekræfte, at der som oplyst i min besvarelse af spørgsmål 28 ikke sker nogen ændring i de vilkår, der gælder for at kunne pålægge nye rettighedshavere rørledningsafgift. I den forbindelse bemærkes, at for DUC gælder særlige regler i henhold til 1981-aftalen mellem energiministeren og A.P. Møller vedrørende rørledningsloven, jf. rørledningslovens § 6, stk. 2.

I aftalen fra 1981 er det yderligere præciseret, at ved tilslutning af nye brugere vil energiministeren ved fastsættelse af regler om fordeling af de forskellige betalingslementer i princippet tilstræbe en ligelig fordeling mellem brugerne under hensyntagen til benyttelsen af rørledningen.

Det følger af de almindelige regler for EU-samarbejdet, at det ikke kan udelukkes, at der kan ske ændring i forudsætningerne for den fælleserklæring, der omtales i mit svar som følge af nye EU-regler, ligesom det ikke kan udelukkes, at en afgørelse ved EF-Domstolen vil kunne medføre dette. I den forbindelse skal man dog være opmærksom på, at erklæringen udover den binding på Kommissionen, der ligger i den måde, som Kommissionen i fælleserklæringen har udtalt sig på om den danske rørledningslov, også har generel betydning som fortolkningsbidrag for EF-Domstolen, hvis dette spørgsmål nogensinde skulle blive forelagt Domstolen, når der som for denne erklæringens vedkommende er tale om en erklæring, som præciserer de pågældende bestemmelsers indhold.

Spørgsmål 66:

»Hvilke af de foreslåede ændringer i loven